

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1391/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Renata Szczegot

przy udziale prokuratora Iwony Zielińskiej

po rozpoznaniu dnia 4 kwietnia 2017 r. w Warszawie

sprawy P. B. syna S. i K., ur. (...) w W. oskarżonego o czyny z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 17 czerwca 2016 r. sygn. akt III K 1203/13

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. M. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt: VI Ka 1391/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie w III Wydziale Karnym w wyroku z dnia 17 czerwca 2016 roku, w sprawie III K 1203/13, uznał oskarżonego P. B. za winnego dokonania w okresie od 8 sierpnia 2013 roku do 6 listopada 2013 roku, jedenastu kradzieży z włamaniem do samochodów, kwalifikując jego czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Z wyrokiem tym nie zgodził się obrońca oskarżonego, wnosząc apelację od wyżej wskazanego wyroku. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił na podstawie art. 437 § 2 kpk oraz art. 438 pkt 4 kpk rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary bezwzględnej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy będącej wynikiem nieuwzględnienia przez sąd orzekający w sprawie wszystkich elementów skazanych w treści art. 53 §1 i 2 kk, a przede wszystkim okoliczności, iż oskarżony przyznał się do wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, złożył w tym zakresie obszerne wyjaśnienia bezpośrednio wskazujące na sposób działania jak i na osobę z którą oskarżony B. współdziałał oraz nieuwzględnienia właściwości i warunków osobistych oskarżonego w postaci trudności finansowych, problemów rodzinnych jak również zdiagnozowanej u oskarżonego osobowości nieprawidłowej, a także zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, w tym czasie pobytu w zakładzie karnym oraz pominięcie przez Sąd rozpoznający sprawę faktu przeproszenia pokrzywdzonych, a także wyrażenia skruchy przez oskarżonego, co doprowadziło do wyraźnej dysproporcji pomiędzy wysokością kary orzeczonej, a karą która powinna zostać orzeczona przy zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary. W związku z powyższym obrońca oskarżonego wniósł na podstawie art. 427 § 1 kpk oraz art. 437 § 1 kpk o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie wobec oskarżonego P. B. kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat.

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie w III Wydziale Karnym w wyroku z dnia 17 czerwca 2016 roku prawidłowo zebrał i ocenił materiał dowodowy oraz poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. W związku z powyższym, należy wskazać, że Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów i stopnia zawinienia oskarżonego.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą oskarżonego, że Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe nie uwzględnił okoliczności łagodzących występujących po stronie oskarżonego. Należy wskazać, że zgodnie z dyspozycją art. 279 § 1 kk, oskarżonemu o ten czyn grozi kara pozbawienia wolności od roku do lat 10. Co więcej biorąc pod uwagę dodatkową kwalifikację czynów oskarżonego z art. 64 § 2 kk, należy wskazać, że zgodnie z dyspozycją tego przepisu, sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Wobec powyższego, należy wskazać, że w przedmiotowej sprawie Sąd mógł orzec oskarżonemu nawet pięciokrotnie wyższą karę. W związku z czym nie sposób zgodzić się z zarzutem obrońcy oskarżonego, że Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie nie uwzględnił okoliczności łagodzących występujących po stronie oskarżonego, co faktycznie ma odzwierciedlenie w wysokości orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary. W tym zakresie należy również wskazać, że bezpodstawny jest zarzut nieuwzględnienia takich okoliczności w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, ponieważ biorąc pod uwagę przedstawione w przedmiotowym uzasadnieniu okoliczności obciążające oskarżonego i orzeczoną w zaskarżonym wyroku karę, ponad wszelką wątpliwość należy uznać, że okoliczności łagodzące zostały wzięte pod uwagę przez Sąd orzekający. W szczególności do okoliczności łagodzących przyjętych przez Sąd orzekający należała okoliczność przyznania się do winy przez oskarżonego, a także postawa oskarżonego nastawiona na współpracę z organami ścigania na etapie postępowania przygotowawczego (por. k.906-907 oraz k.915). Co więcej, zostały również uwzględnione okoliczności dotyczące właściwości i warunków osobistych oskarżonego. Ponadto nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że orzekając tak niski wymiar kary w przedmiotowym stanie faktycznym, Sąd orzekający nie uwzględnił podniesionego w apelacji faktu, że oskarżony przeprosił pokrzywdzonych oraz wyraził skruchę i żal odnośnie swojego zachowania.

W związku z przedstawionymi wyżej okolicznościami, a także zakresem oskarżenia, które to obejmuje aż 11 włamań do samochodów, należy przyznać słuszność Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, który orzekał w niniejszej sprawie. W tym względzie należy jednak wskazać, że orzeczona kara, w ocenie Sądu Odwoławczego jest nadzwyczaj łagodna w odniesieniu do zarzucanych oskarżonemu czynów popełnionych w warunkach przestępstwa ciągłego oraz w warunkach recydywy wielokrotnej. W ocenie Sądu Okręgowego nie można zatem uznać, że wyrok w zaskarżonej części dotyczącej wymiaru kary pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmierny (rażąco surowy).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.